

Като сверши тѣя думы, взе една мотика и отиде въ градина-та. Прасковія слѣдъ него отиде. “Безсомнѣніе, отче мой, треба да си спомогаме въ злосчастіе-то, и надѣвамъ ся че и Богъ ще ми спомогне на молба-та, която тебе сторяхъ, и че онъ сердце-то ти ще умли. Дай ми пашапортъ-аъ, възлюбленный и злосчастный отче! Вѣрувай че то е воля Божія. Искашъ ли дщера си да насилишъ за да припадне въ ужасно-то злосчастіе щото она, безъ да иска, да ся покаже като непослушлива на твоя-та воля? „ Така като Прасковія говоряше цѣлуваше колѣньете му, и трудешеся да му вдихне уста-та въфра отъ коя-то тя одушавлена бѣше. Майка-та дойде. Дщери ѝ заклѣ я да ѝ спомогне за да склони баща си; добра-та жена неможеше на това нѣщо да ся рѣши. Она наелася бѣше за отшествіе-то да ся склони, сердце-то ѝ обаче никакъ не я оставаше и за да го проси. Но Лопуловъ неможе вѣке повече време на срѣща да стои на толико трогателни побужденія: освенъ това онъ познаваше че дщера му така рѣшилася бѣше, щото да не бы она безъ пашапортъ да тржгне. “Какво да сторя съ то-